

500 Kr. pr. Td. Land, hvor Prisen ved Siden af er 1 Kr. pr. Kv. Alen, saaledes at den Jord, som sælges ved Siden af Jernbaneanlægget, koster indtil 30 Gange mere end den, man tager til selve Jernbaneanlægget.

Jeg siger dette, for at de Herrer kan drage en Sammenligning og være en lille Smule forsigtige med at udtale sig om, hvad der sker, naar der eksproprieres. Det, Regeringen her har gjort, er ganske sideordnet med det, der sker ved hver eneste Ekspropriation til Jernbaneanlæg. Det har Højre regeringerne, og det har alle andre Regeringer gjort, og jeg har ikke, saa vidt som jeg har kunnet følge med, nogen Sinde erfaret, at noget fornuftigt Menneske har fundet paa, at han skulde have den Pris, der var Dagens Markedspris paa Jord det paagældende Sted. Der er ikke en eneste af dem, jeg har haft med at gøre, der har fundet paa at forlange det, og er der nogen, som har prøvet paa det og prøvet det ved Domstolene, er jeg ganske overbevist om, at de ikke har faaet Medhold, thi saa vilde der være skabt en anden Praksis end den, der er i Dag.

Nu taler man om, at der er saa stor Forbitrelse ude i Landet i Anledning af, at der er fastsat denne Maksimalpris. Det forundrer mig noget, at denne Forbitrelse kan være saa stor, eftersom de, der retter Angrebene paa Regeringen for det, dog nok vilde have været med til at fastsætte en Maksimalpris, som var blevet en lille Smule højere — den havde dog ganske sikkert ikke været høj nok for dem, naar vi havde faaet den. Og hvis man havde fastsat den Maksimalpris, som nu er gældende, paa et noget tidligere Tidspunkt, paa den Tid, hvor Landmændene ikke kunde sælge deres Rug til højere Priser, saa havde den ogsaa været Dagens Pris, og det havde ikke hjulpet de Landmænd, der skulde sælge nu, at Prisen er blevet højere siden. Jeg tror derfor ikke, det holder Stik med den meget store Forbitrelse. Jeg tror nok, der er nogen Utilfredshed ud over Landet, men jeg gad vide, hvordan en Regering skulde bære sig ad under disse vanskelige Forhold, for at der ikke skulde opstaa Misnøje med nogle af dens Handlinger. Jeg kan ikke tænke mig nogen Regering,

selv om det var den, som den højtærede Indenrigsminister nævnede i Eftermiddag, der kunde handle saaledes i alle Tilfælde, at der ingen Misfornøjelse blev med dens Handlinger. Men naar der tales om den store Misfornøjelse, ja Forbitrelse, som er til Stede hos danske Landmænd i Anledning af disse Maksimaltakster, tror jeg, man overdriver det i høj Grad. Danske Landmænd tager hvert Aar Tusinder af fattige Børn ud til sig, for at de kan blive stærke af den gode Forplejning og den friske Luft, og jeg tror ikke, de samme Landmænd ønsker, at disse Børn skal lide Sult og Nød, for at de selv kan faa en Krones Penge eller mere for de faa Tønder Rug, de har at sælge. Jeg tror ikke saa slet om de danske Landmænd. De danske Landmænd blev forbitrede for nogen Tid siden, da de saa Kul- og Melgrosserernes Færd, og jeg tror ikke, at ret mange danske Landmænd, enten de saa bor paa den jyske Hede, eller hvor de bor, ønsker at foretage sig noget, hvorved andre Dele af Befolkningen kunde komme til at se paa dem med samme Øjne, som de selv har set paa Kulgrossererne med.

Jeg ser med stor Glæde, at man fra enkelte Steder i Landet faar Meddelelse om, at Landmændene er blevet enige om at sælge en Del af deres Rug til en Pris, som er betydeligt lavere end Maksimalprisen, med det for Øje, at Smaafolk paa Egnen kan faa Brød til en rimelig Pris. Dette taler til Ære og Hæder for de Landboere, der handler saaledes, og jeg haaber, det er et Eksempel, som skal smitte ud over Landet. Det glæder mig ogsaa, at det Sted, det er nævnt stærkest fra, er en Egn i det nordlige Jylland, hvor Forholdene ikke er særlig blide for Landboerne.

De danske Landboere ved indtil videre, at de hører til den Stand, der i alt Fald foreløbig har lidt mindst ved de Forhold, der er skabte af Krigen, og jeg er tilbøjelig til at tro om de Landmænd, der nu er misfornøjede, og som maaske ved Lejlighed vil bruge ret stærke Ord om de Forhold, der er skabte, at naar der er gaaet et halvt Aars Tid eller saa, og vi kommer til at tales ved om Tingene igen, og man saa foreholder dem, at de har